

Sv. E. Andersen: Denne lov, der mange gange har været til revision i det høje ting, bl. a. i 1949, 1951-52, 1954, 1956-57, 1959 og 1960 samt sidst i 1964-65, har trods disse mange revisioner kun fået få virkelige rettelser. Loven, der må siges at have haft sin betydning, trænger dog ganske afgjort til en revision, således at loven får et mere nutidigt sigte.

De nye amtskommuner samt Frederiksberg og Københavns kommuner skal fra den 1. april 1970 betale denne lovs effektuering. Tidligere var det således, at amtskommuner samt Københavns og Frederiksberg kommuner fik en 100 pct.s refusion fra staten. Det må derfor siges, at det må være rigtigt, at disse amter og kommuner får lov til at give oplysninger, før denne lov revideres af folketinget.

Ligeledes kan vi gå ind for, at der tages et stort hensyn til det arbejde, som Dansk Dermatologisk Selskabs arbejdsudvalg kan forelægge inden længe. Dette arbejde skulle være af ret vidtgående karakter ifølge sundhedsstyrelsen, så også hertil må der tages et vidt hensyn.

Ud fra disse betragtninger kan den socialdemokratiske gruppe gå ind for en udskydelse af lovens revision til folketingsåret 1971-72, men vi forventer, at indenrigsministeren, så snart der er mulighed herfor, i folketingssamlingen 1971-72 bringer loven til revision.

Lad mig samtidig komme med nogle betragtninger, som jeg håber indenrigsministeren vil modtage i den positive ånd, hvori de er fremført. Når vi ser på de senere års alvorlige stigninger i kønssygdommen gonorrhé her i landet, må der efter socialdemokratiets mening være anledning til her ved udsættelsen af revisionen af denne lov at fremføre forskellige ting, som bør tages med i de overvejelser, som indenrigsministeren må formodes at ville foretage inden udarbejdelsen af lovforslaget.

Jeg har i det statistiske materiale, der foreligger, samt ved samtaler med læger og politi fået en overbevisning om, at vi må gøre en større indsats for at nedbringe disse alvorlige stigninger af kønssygdomme. Ser man på antallet af f. eks. gonorrétilfælde i årene 1966-67, det er de seneste årsopgørelser, jeg har kunnet finde frem til, så var der

i 1966 7.162 nye tilfælde og i 1967 8.240 nye tilfælde; altså en stigning på et enkelt år på 1.078. Disse tilfælde fordeler sig på følgende aldersgrupper: i 1967 var der 1 person under 1 år, 66 i aldersgruppen fra 1 til 15 år, 1.710 personer fra 16 til 19 år, og de resterende 6.400 var over 20 år; altså umådelig mange unge efter min mening.

Går man derefter over til en by som København, vil man se, at der i årets første 11 måneder af årene 1968 og 1969 var 4.564 nye tilfælde af gonorrhé i 1968, mens tallet i 1969 var steget til 5.774 tilfælde, altså en alvorlig stigning på 1.210 nye tilfælde alene i en by som København. I 1968 var der 714 personer under 20 år, og i 1969 var tallet steget til 927 personer under 20 år for de første 10 måneder, altså igen en alvorlig stigning inden for de unges rækker.

Går man herefter op til et af landets nordjyske områder, vil man få at vide, at der i 1968 for hele året var 445 nye tilfælde og i 1969 i de første 10 måneder 428. I disse tal fra Nordjylland gemmer der sig følgende aldersgrupper: 7 personer i alderen fra 13 til 15 år, 144 i alderen fra 16 til 19 år, 291 i alderen fra 20 til 45 år og 3 i alderen over 45 år. I 1969 var aldersfordelingen: 5 personer i alderen fra 13 til 15 år, 111 personer i alderen fra 16 til 19 år og 268 i alderen fra 20 til 45 år. Her vil jeg gerne have lov til at tilføje, at adskillige af disse 268 var i alderen fra 20 til 25 år. Altså utroligt mange unge og med en alvorlig tendens til stigning inden for disse ungdomsgrupper.

Lad mig samtidig skynde mig at sige, at hvad angår kønssygdommen syfilis, ser det gudskelov ud til, at der for hele landet er en tendens i nedadgående retning.

Disse alvorlige stigninger i tilfælde af gonorrhé får mig til at spørge den højtærede indenrigsminister, om der ikke ville være en mulighed for at gøre en alvorlig indsats angående et oplysningsarbejde på dette område. Jeg tænker her først og fremmest på den skolesøgende ungdom, men så sandelig også på alle andre grupper af medborgere. Kunne indenrigsministeren ikke foranledige en samtale med undervisningsministeren, således at den seksualundervisning, der gives i skolerne, også omtaler faren ved smitte med kønssygdom? Det er jo ikke længere nogen hemmelighed, at f. eks.